

Ingen tjänar på kriget inom psykoterapi, Östgöta Correspondenten, april 2012

I Sverige har psykoterapi haft en framträdande plats. Inte bara som behandlingsmetod vid ångest, depression och andra psykiska sjukdomar, utan även som ideologi och människosyn knuten till kulturliv, religion och samhällsdebatt. På 1900-talet var den psykodynamiska terapin med rötter i Freud den förhärskande terapiformen som också dominerade allt från tidningars kultursidor till psykiatrins vårdenheter.

Under det tidiga 2000-talet har ett paradigmskifte ägt rum då den kognitiva beteendeterapi, KBT, klivit fram från en tidigare undanskymd plats för att idag vara den prioriterade behandlingsformen inom psykoterapi, psykiatri och primärvård. Förändringen bygger främst på vetenskapliga studier som ger KBT evidens och stöd som framgångsrik behandlingsmetod. Den psykodynamiska terapins företrädare har inte haft samma intresse att empiriskt pröva sin teori och teknik.

Förändringen har inte gått smärtfritt. Den psykodynamiska terapins företrädare har känt sig kränkta och förbigånga. Ett "religionskrig" har vuxit fram där terapiernas företrädare smutskastat varandra, på bekostnad av klienters och patienters trygghet och tillit. Tonen andas makt och hegemoni. *"Du skall inga andra terapeuter hava jämte mig"*, är det bud som blivit hugget i sten av de föreningar som representerar olika inriktningarna.

Det senaste tillskottet i detta fullständigt onödiga krig kommer från RPC, Riksföreningen psykoterapicentrum, som står för den psykodynamiska inriktningen. I ett upprop till sina psykoterapeuter berättar ordföranden att man nu engagerat *"några mycket framstående journalister på Sveriges Radio & TV"*, som ska avslöja bristerna i KBT och samhällets ensidiga stöd till densamma. Psykoterapeuterna uppmanas därför att lämna ut patienter som utsatts *"dålig KBT"* så att journalisterna kan komma i kontakt med dem som har något att berätta.

Man skulle ju kunna tänka att frågan om vad som är en bra och dålig terapi är en empirisk frågeställning. RPC har istället valt att haka på en samhällstrend och låta journalister avgöra den frågan. Till hjälp har man skvaller, attityder och missnöjda människors berättelser.

I detta smutskastande av varandra är patienten förloraren. Man mister sin anonymitet i ett etiskt tveksamt utnyttjande från en terapiform som kämpar för sin överlevnad. En

annan konsekvens är att patienter och klienter under behandling blir osäkra och skuldbeläggs.

Om och när detta TV-program blir sänt bör därför varje tittare veta, att bakom de kalla fakta som presenteras, står en förening vars medlemmar slåss för överlevnad, ekonomiskt utrymme och samhälleligt inflytande.

Vid Linköpings universitet finns en strävan att integrera olika inriktningar i en och samma utbildning. Det är bra. Det som kan avsluta detta destruktiva "religionskrig" är forskning och empiriska studier som låter oss veta vad som hjälper en människa. För det är med psykoterapi som med sabbaten. Den har blivit given för människornas skull. Inte tvärtom.

Jakob Carlander